

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídq̄ue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 9063702X

Index Discursuum Partis secundæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51653](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51653)

I N D E X

Discursuum Partis secundæ.

DISCURSUS I.

De injuria, quæ Deo per Peccatum mortale inferitur.

U T accurata intemorum etiam vitæ peccati mortalis anatomia fiat, ostenditur imprimis illud verè esse injuriam Dei per se, & non tantum comparatione facta: est autem injuria semper facta in oculis ipsius offensis; injuria facta ob bonum momenti nullus: Hæc autem est qualitas, modus, ac finis, quibus Monstrum tam abominandum constituitur.

DISCURSUS II.

Ex summa divini in nos Dominij Excellentia inferitur, quàm grave sit Peccatum lethale.

Cùm perfectissimum sit Dei in nostrum quemlibet Dominium, ut Creator, ut Redemptor, & ut DEUS est, non potest non esse malum inexplicabile illud Peccatum, quod actu unico omnes hos in eo titulos contemnit. Discursus tamen iste ultra duos primos titulos non progreditur.

DISCURSUS III.

Tertius Dominij divini titulus jam indicatus explicatur, qui fundatur in excellentia divinæ Naturæ; & ex eo Peccati lethalis enormitas colligitur.

Cùm nos in Terris divinæ Naturæ excellentiam aliunde, quàm ex magnis

ejus effectis cognoscere non possimus, potestatem ejus ac vim miratur Orator, primò considerando opera, quæ produxit, deinde illa, quæ producere potuisset: ut inde deducat; quàm Immanis sit audacia, rebellem esse adversus Omnipotentem.

DISCURSUS IV.

Demonstratur singularis injuria, quam Peccatum infert Mysteriorum Sanctissimæ Trinitatis.

Cùm hoc arcanissimum Mysterium consistat in Unitate Essentiæ, & Trinitate Personarum, ostenditur, quàm ratione peccatum superbè lædat hanc Unitatem, dum vult tollere Deo, ne sit Unicus: Trinitatem verò, dum omne Peccatum ostendit Patris Potentiam, Filij Sapientiam, Spiritus S. Bonitatem, quæ SS. his Personis attribuantur.

DISCURSUS V.

De injuria, quam Peccatum infert beneficio Incarnationis.

Et si DEI Filius, dum humanam naturam induit, id præcipuè spectarit, ut nobis fieret Via Exemplò, Veritas doctrinæ, Vita Redemptione à culpa; homo tamen, qui peccat, nihil minus cavet, quàm ne omnibus his tribus Incarnationis finibus se opponat.

I N D E X.

DISCURSUS VI.

De Odio, quo DEUS in Peccatum fertur.

Ut sciamus, quo odio omnes nos in Peccatum ferri debeamus, pro norma proponitur Odium DEI, quo hic illud prosequitur, eamque in rem penduntur tam singulae Odij hujus qualitates, quam motiva, quibus nititur.

DISCURSUS VII.

Ira Dei, & Dei Misericordia simul manifestant, quam magnum malum sit Peccatum.

Cum & Ira & Misericordia DEI consentiant, ut nobis manifestent, quantum ille Peccatum abominetur, inde colligitur, quale Monstrum sit, contra quod pugnant Opera DEI tam diversa, quam sunt Poenae & Beneficia.

DISCURSUS VIII.

Quam grande malum sit Peccatum ex eo, quod nos priver Gratiâ DEI.

Transeundo à malis, quae ipsum peccatum in se continet, ad mala, quae nobis infert, ostenditur primò, quam magnus thesaurus sit, quo nos spoliat, dum spoliat divinâ Gratiâ; cujus pretium intrinsecum perinde, ac extrinsecum hac occasione ignorantibus declaratur.

DISCURSUS IX.

Peccatum excecatur mentem Peccatoris.

Ostenditur, caecitatem mentis in Peccatore & culpae & poenae rationem habere. Culpae quidem, quia ipse

suâ voluntate illam efficit considerationis defectu, & Passionis impetu: Poenae, quia Deus non justo modo, quam severo valdè judicio illi subtrahit cognitiones & lumen, quibus illum experitur rebellem, sicque eundem sua in nocte destruit.

DISCURSUS X.

De Duritia, quâ Peccatum cor indurat.

Tenebras intellectus consequitur necessario nexu frigus, quod indurat voluntatem. Ideò ut nemo non timeat, valdè accuratè & minutim examinatur initia, progressus, & finis hujus duritiae, & illa opportunè suggeruntur remedia, quibus hæc evitatur.

DISCURSUS XI.

Peccatum occidit Animam.

Cum Impij nullam Mortem minùs metuant, quam illam, quae est omnium maxima, ostenditur Mortem, quam Culpae dicimus, multò atrociorē esse utraq̃ue Morte Poenae: non, inquam, solâ morte brevī hujus vitae, sed etiam aeternâ alterius; si hæc sine morte Culpae alicui obvenire possit.

DISCURSUS XII.

Peccatum hominem etiam temporanea infelicitate miserum facit.

Ad comprobandum, quod Peccatum homini accersat etiam miseriam temporaneam demonstratur Peccatum illum esse furem, qui nos saepe etiam bonis externis spoliat: & refellitur falsa eorum opinio, qui putant, ad hoc ut quis sit Felix, conducere, ut sit Impius.

DI.

I N D E X.

DISCURSUS XIII.

Jactura omnium bonorum Operum demonstrat, quàm grave malum sit Peccatum.

Cùm peccatum duplici modo bonis operibus noceat, imprimis illis, quæ in Gratia exercita sunt ante admissum Peccatum; deinde ijs, quæ sunt in statu Peccati, proponuntur omnium oculis formidandæ istæ strages, ut nemo non persequatur Feram pessimam, quæ toto passim Mundo tales strages edit.

DISCURSUS XIV.

Peccatum facit, ut quæ Peccatoribus vel secunda, vel adversa accidunt, evadant materia damnationis.

Peccatum esse ordinis totius Universi perturbatorem; cùm enim bonus ordo in eo consistat, ut & prosperis, quæ DEUS mittit, & adversis rectè utamur, Peccatum adversa non minùs quàm prospera à suis finibus abducat.

DISCURSUS XV.

Pœna Angelorum Peccati lethalis gravitatem demonstrat.

Uc ex ruina innumerabilium Angelorum, Cælo ejectorum, tanto vehementiùs terre fiat homo vilis; primò tota illorum lapsus causa examinatur; afferuntur, quæ pro ipsis faciunt; & cùm nihil horum potuerit impetrare ne quidem mitiorem pœnam, tantum abest, ut veniam, deducitur, quid tandem mali debeat, esse Peccatum.

DISCURSUS XVI.

Adami pœna Peccati lethalis gravitatem manifestat.

Cùm nulla Justitia sit magis formidanda, quàm quæ nullo discrimine etiam potentissimum quémque ad pœnas vocat, ob oculos ponitur, qualisam illa fuerit, quâ DEUS ne tanto quidem Regi, quantum erat Adamus, pepercit; cujus dum primò Regnum, postea præcepti violatio, ac denique pœna perpenditur, inde infertur, qualis ergo Justitia, seu vindicta nostris respondeat peccatis, si talis respondit Peccato ipsius.

DISCURSUS XVII.

Judicium extremum & Universale gravitatem Peccati mortalis demonstrat.

Si omnis publica vindicta, quam de Peccatoribus DEUS sumpsit, est certum argumentum divini contra peccatum odij, negari non potest, quin tunc omnium maximam visurum simus, quando post prævias quasi veltationes tandem sequetur ultimum & decretorium prælium, cujus interim describitur primò quidem initium & aggressio, dum descendit ad Judicium Deus; dein pugna in discussione conscientiarum manifestarum; & tandem victoria ac clades in ipsa Judicis supremi sententiâ.

DISCURSUS XVIII.

Inferni supplicia Peccati lethalis gravitatem manifestant.

Quoniam omnes Inferorum pœnæ ad duas reducuntur, ad pœnam nimirum damni, & ad pœnam sensus, o-

I N D E X.

stenditur, ex quot capitibus utraque quasi contendant magis formidandam reddere illam Damnationis Abyssum. Nihilominus necessariò hinc conficitur magis timendum esse Peccatum, ad quod vindicandum utraque hæc pœna ordinatur.

DISCURSUS XIX.

Differitur de magnitudine Beatitudinis Cœlestis & inde Peccati gravitas colligitur.

Ad contemplandam velut à longinquo Beatitudinem triplici aspectu consideratur imprimis is, qui Beatos facit, dein Beati ipsi, ac tertio ipsa Beatitudo; & inde arguitur, quàm immane sit furtum Peccati, quod Animas Cœlo, & Cœlum Animabus furatur.

DISCURSUS XX.

Etiã Purgatorij Pœnæ offendunt, quantum malum sit Peccatum.

Pœnas Purgatorij fortassis magis manifestare malitiam Peccati, quàm illam manifestent ipsæ pœnæ Inferni: illarum autem atrocitas deducitur ex duplicis generis flammis, quæ Animas ibi ardentes purgant: ex flammis nimirum ignis, & ex flammis amoris ipsarum animarum.

DISCURSUS XXI.

Passio Christi manifestat gravitatem malitiæ Peccati.

Quia Passio Christi fuit quasi Diluvium pœnarum, quo Divina Justitia atrocius voluit punire Peccatum, quàm puniverit Diluvio illo Noëico aquarum, notatur proportio inter fontes utriusque Diluvij, ut inde colligatur, quantum malum sit illud Peccatum, quod utrumque aperuit, eoque donec primo Diluvio mergeretur totum genus humanum, altero verò ipse Deus.

DISCURSUS XXII.

Ex malitia Peccati venialis infertur summa malitia Peccati mortalis.

Ut emendetur error, qui ex nominibus nascitur, demonstratur Peccatum veniale non esse veniale, parvum non esse parvum, & leve non esse leve eo in sensu, in quo id accipiunt ignorantes; nimirum in absoluto, sed tantum in comparativo, prout comparatur cum Peccato mortali, cujus tandem malitia quanta sit, deducitur, si vel venialis Peccati malitia tanta est, in se, in suis effectibus, & in suis pœnis.

* * *

